ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN MISCHO
της 9ης Οκτωβρίου 1990 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στην υπόθεση C-39/88, η Επιτροπή ζήτησε από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει την εκ μέρους της Ιρλανδίας παράβαση διαφόρων διατάξεων που επιβάλλουν στα κράτη μέλη την υποχρέωση να της κοινοποιούν ορισμένα στοιχεία σχετικά με τα προϊόντα αλιείας.

2. Θα αναφερθώ απλώς στις συγκεκριμένες διατάξεις που επικαλείται η Επιτροπή, παραπέμποντας στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση για την περιγραφή του συνόλου της επίδικης κανονιστικής ρυθμίσεως.

Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση της Επιτροπής

3. Η πρώτη αιτίαση της Επιτροπής αφορά την παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3796/81 του Συμβουλίου, της 29ης Δεκεμβρίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας (ΕΕ L 379, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), κατά την οποία:

« Σε όλη τη διάρκεια εφαρμογής της τιμής προσανατολισμού, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τις τιμές που διαπιστώνονται στις αντιπροσωπευτικές αγορές χονδρικού εμπορίου ή στα αντιπροσωπευτικά λιμάνια για τα προϊόντα που έχουν τα χαρακτηριστικά που ελήφθησαν υπόψη για τον καθορισμό της τιμής προσανατολιμού. »

4. Το περιεχόμενο της υποχρεώσεως αυτής διευκρινίζεται με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3598/83 [1] της Επιτροπής, που ορίζει τα ακόλουθα [2]:

« 1) Οι ανακοινώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3796/81 περιλαμβάνουν, για καθένα από τα προϊόντα που απαριθμούνται στο παράρτημα I, στοιχεία Α, Δ και Ε, του εν λόγω κανονισμού και για κάθε αντιπροσωπευτική αγορά ή αντιπροσωπευτικό λιμένα:

α) τη μέση τιμή κατά την ημέρα λειτουργίας της αγοράς:

— κάθε προϊόντος

και

— της κατηγορίας του προϊόντος που λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό της τιμής προσανατολισμού,

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Κανονισμός της 20ής Δεκεμβρίου 1983, σχετικά με την ανακοίνωση των τιμών που διαπιστώνονται και την κατάρτιση του καταλόγου των αντιπροσωπευτικών αγορών και λιμένων για τα προϊόντα αλιείας (ΕΕ L 357, σ. 17).

2 — Όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3473/85 της Επιτροπής, της 10ης Δεκεμβρίου 1985, περί τροποποιήσεως, λόγω ιδίως της προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3598/83, σχετικά με την ανακοίνωση των τιμών που διαπιστώνονται και την καράρτιση του καταλόγου των αντιπροσωπευτικών αγορών και λιμένων για τα προϊόντα αλιείας (ΕΕ L 333, σ. 10).

που υπολογίζεται ανάλογα με τις ποσότητες που τίθενται σε εμπορία·

β) τις συνολικές ποσότητες που εκφορτώνονται και διατίθενται στο εμπόριο του προϊόντος και της κατηγορίας που αναφέρονται στο στοχείο α·

γ) τη συνολική ποσότητα που αποσύρεται από την αγορά.

2) Οι ανακοινώσεις αποστέλλονται στην Επιτροπή, με τέλεξ, τη δεκάτη και εικοστή πέμπτη ημέρα κάθε μηνός, για τις περιόδους που αναφέρονται αντιστοίχως στο δεύτερο και πρώτο δεκαπενθήμερο του σχετικού μηνός, καθώς και, όταν προμηνύεται κρίσιμη κατάσταση ή διατάραξη της αγοράς, κάθε ημέρα λειτουργίας της αγοράς. »

5. Στην περίπτωση της Ιρλανδίας οι εν λόγω ανακοινώσεις πρέπει να αφορούν αποκλειστικά τα προϊόντα που απαριθμούνται στο σημείο Α του παραρτήματος Ι του βασικού κανονισμού. Κατά την Επιτροπή, η προσαπτομένη παράβαση προκύπτει από το γεγονός ότι η καθής της διαβιβάζει τα εν λόγω στοιχεία μια φορά τον χρόνο αντί για δύο φορές τον μήνα.

6. Η Ιρλανδία δεν αμφισβητεί την αιτίαση αυτή αλλά υποστηρίζει ότι τα στοιχεία που διαβιβάζει στην Επιτροπή επαρκούν για την εξυπηρέτηση του στόχου τους που είναι να δώσουν τη δυνατότητα στην Επιτροπή να υποβάλει μία φορά τον χρόνο προτάσεις στο Συμβούλιο για τον καθορισμό των τιμών προσανατολισμού των εν λόγω προϊόντων.

7. Η καθής παρατηρεί επίσης ότι λόγω του μικρού αριθμού ελεγκτών αλιείας που διαθέτει και του μεγάλου αριθμού των λιμένων και σημείων εκφορτώσεως ιχθύων που υπάρχουν στην Ιρλανδία δεν είναι σε θέση να ανακοινώνει τα επίδικα στοιχεία δύο φορές τον μήνα. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων σχετικά με τους εφαρμοζόμενους κανονισμούς επισήμανε επανειλημμένα ότι θα της ήταν πάρα πολύ δύσκολο να συμμορφωθεί προς την υποχρέωση αυτή.

8. Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Ιρλανδία επισήμανε ότι ο προαναφερθείς κανονισμός 3598/83 θα αντικατασταθεί από 1ης Ιανουαρίου 1991 από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1106/90 της Επιτροπής, της 18ης Απριλίου 1990, σχετικά με τις ανακοινώσεις που αφορούν την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της αλιείας (ΕΕ L 111 σ. 50). Ο κανονισμός αυτός ορίζει στο άρθρο 2 ότι, για κάθε ένα από τα προϊόντα του παραρτήματος Ι, σημείο Α, του βασικού κανονισμού, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τη μέση μηνιαία τιμή ενώ προηγουμένως όφειλαν να διαβιβάζουν κάθε δεκαπέντε μέρες τη μέση τιμή κάθε ημέρας λειτουργίας της αγοράς.

9. Αυτό δείχνει ότι η εν λόγω ανά δεκαπενθήμερο ανακοίνωση δεν ήταν στην πραγματικότητα αναγκαία για την καλή λειτουργία της οργάνωσης αγοράς. Εν πάση περιπτώσει, όμως, πριν από την άσκηση της προσφυγής η Ιρλανδία πραγματοποιούσε μόνο μία ανακοίνωση ετησίως και επομένως δεν θα είχε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που επιβάλλει ο νέος κανονισμός αν αυτός ίσχυε τότε.

10. Δεν αμφισβητείται πάντως ότι οι υποχρεώσεις που επέβαλε ο παλαιός κανονισμός της Επιτροπής εφαρμόζονταν στην Ιρλανδία

κατά την περίοδο την οποία αφορά η προσφυγή. Αφού όμως δεν αμφισβητούνται το κύρος και η εφαρμογή των επιδίκων διατάξεων, το Δικαστήριο δεν μπορεί παρά να εξετάσει τη διατύπωσή τους και να διαπιστώσει ότι παραβιάστηκαν.

11. Ακόμη και αν αποδεικνυόταν ότι η παράβαση δεν είχε αρνητικές συνέπειες στη λειτουργία της οργάνωσης αγοράς γεγονός παραμένει ότι στοιχειοθετείται. Στο σημείο αυτό επιτρέψτε μου να παραπέμψω στις προτάσεις που ανέπτυξα σήμερα στην υπόθεση C-209/88, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας.

12. Επιβάλλεται, επομένως, να εφαρμοσθεί η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ότι δηλαδή:

« τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλεστούν διατάξεις, την ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξης τους για να δικαιολογήσουν τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που απορρέουν από τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου »[3].

13. Κατά την ίδια έννοια αποφάνθηκε το Δικαστήριο και με την απόφαση της 14ης Ιουνίου 1990, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (C-48/89, Rec. 1990, σ. 2425), όπου η καθής επικαλέστηκε, όπως και εν προκειμένω, τις δυσκολίες εφαρμογής της πράξεως που της επέβαλε την υποχρέωση να ανακοινώνει στην Επιτροπή ορισμένα στοιχεία. Η απόφαση αυτή επιβεβαιώνει την παλαιότερη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία:

« οι δυσχέρειες που ανακύπτουν κατά το στάδιο της εκτελέσεως κοινοτικής πράξεως δεν επιτρέπουν στο κράτος μέλος να απαλλαγεί μονομερώς από την τήρηση των υποχρεώσεών του »[4].

Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση της Επιτροπής

14. Στο δικόγραφο της προσφυγής, η Επιτροπή κάνει επίσης λόγο για παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο:

« τα κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή κάθε τρίμηνο τις τιμές χονδρικής πωλήσεως του προηγουμένου τριμήνου για τα προϊόντα που προβλέπονται στο παράρτημα IV, σημείο Β, τα κατεψυγμένα στο σκάφος και τα κατεψυγμένα στην ξηρά ».

15. Ο τρόπος εκπληρώσεως της υποχρεώσεως αυτής διευκρινίζεται στο άρθρο 2 του προαναφερθέντος κανονισμού 3598/83.

16. Η Επιτροπή πάντως περιόρισε την αιτίαση στα στοιχεία τα σχετικά με τα κατεψυγμένα επί του σκάφους προϊόντα. Η καθής υποστήριξε ότι πρόκειται για « μέθοδο που δεν χρησιμοποιείτο ούτε στην Ιρλανδία ούτε στα ιρλανδικά αλιευτικά σκάφη πριν από τον Ιανουάριο του 1988 », η δε Επιτροπή παραιτήθηκε του μέρους αυτού της προσφυγής κατά τη διάρκεια των αγορεύσεων.

3 — Βλέπε, ιδίως, την απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 1984, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (254/83, Συλλογή 1984, σ. 3395).

4 — Βλέπε, ιδίως, την απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1979, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου (128/78, Rec. 1979, σ. 419), και της 7ης Φεβρουαρίου 1973, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (39/72, Rec. 1973, σ. 101).

Πρόταση

17. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να κρίνει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να διαβιβάσει εμπροθέσμως τα στοιχεία που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 3796/81, και το άρθρο 1 του κανονισμού 3598/83, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις αυτές. Δεδομένου ότι η Επιτροπή νικά όσον αφορά ένα κεφάλαιο των αιτημάτων, ενώ παραιτήθηκε ως προς το άλλο χωρίς η παραίτηση να δικαιολογείται από τη στάση της Ιρλανδίας, νομίζω ότι κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.